

Arrest

**nr. 151 280 van 26 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 6 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die *loco* advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 januari 2015 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing "*bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering*". Deze beslissing maakt het voorwerp uit van het beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer 167 499.

1.2. Nog op 22 januari 2015 treft de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze beslissing werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 22 januari 2015.

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

"Aan de heer(1),
A Monsieur(1),
Naam/nom: B(...)
Voornaam/prénom : B(...)
Geboortedatum/date de naissance: (...)
Geboorteplaats/lieu de naissance: Kinshasa
Nationaliteit/nationalité: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:/

*wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans est imposée,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

*Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 22/01/2015.(2)
Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé le 22/01/2015 .(1)*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van TWEE jaar omdat:*
- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene is heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart ; bijgevolg bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. PV zal worden opgesteld/d door de sociale inspectie. Reden waarom hen een inreisverbod van TWEE jaar werd opgelegd.

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

- *En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de DEUX ans, parce que:*
- *1 ° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*
- *2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.*

L'intéressé a été intercepté ce jour en flagrant délit de travail sans permis ; il existe par conséquent un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public. PV sera rédigé par l'inspection sociale. Raison pour laquelle une interdiction d'entrée de DEUX ans lui a été imposée"

Op 26 maart 2015 dient de verzoeker een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing. Bij 's Raads arrest nr. 142 031 van 27 maart 2015 wordt deze vordering verworpen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoeker betoogt als volgt:

“Le requérant prend un premier moyen fondé sur la violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3, de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, de l'erreur d'appréciation, et de l'insuffisance dans les causes et les motifs, et violation du principe de proportionnalité et de la violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales (adoptée le 04/11/1950) .

4-1-De la violation de l'article 62 de la loi sur les étrangers tiré de la méconnaissance de l'article 74/11 de la loi sur les étrangers en ce qu'il n'a pas été tenu compte de la situation familiale du requérant dans la prise de cette décision lui interdisant l'entrée en Belgique pour 2 ans .

Le requérant indique que selon l'article 74/11 de la loi sur les étrangers, ‘ »La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas’. Il appartient donc à l'État, lorsqu'il prend une décision sur cette base, de tenir compte des circonstances particulières du cas en ce compris l'existence d'une vie familiale - article 74/13 : ‘Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné’.

Or dans le cas d'espèce, la partie adverse sait que le requérant cohabite actuellement avec ses Mme B(...) et les enfants de cette dernière , tous de nationalité belge ;

Et que le requérant sur base des pièces annexées forme un ménage avec Mme B(...) , de nationalité belge et cela aussi sur base d'une cohabitation légale, déjà déposées.

Ces éléments n'ont pas été considérés en violation de l'article 74/13 de la loi sur les étrangers.

La violation de cette disposition est dès lors constatée induisant ainsi l'annulation de cette décision. (Voir Arrêt n° 98 126 du 28 février 2013,)

Le requérant estime que ses attaches avec la Belgique n'ont pas été prises en considération. En ce que la décision querellée lui interdit l'entrée en Belgique alors qu'il a une famille et dispose d'une adresse fixe ensemble avec sa cohabitante comme attesté par des documents produits supra. Il y a donc une erreur d'appréciation. « Cette erreur manifeste consiste à invoquer un semblant d'appréciation, un prétexte, dans une hypothèse où il n'y a pas matière à appréciation de l'intérêt général, celui-ci ou en tout cas l'inopportunité de la solution retenue par l'administration pouvant se constater d'évidence. Un prétexte se définit comme « une raison apparente cachant le véritable motif d'une action ».

Quel est, alors le véritable motif d'une décision administrative entachée d'une erreur manifeste d'appréciation ? , s'interroge cet auteur, sous réserve des décisions qui ne doivent qu'à la distraction de leur auteur d'être affectées d'une telle erreur, ce véritable motif ne peut être , on le devine, qu'un motif tiré de considérations particulières : de l'intérêt du bénéficiaire de la décision et aussi parfois de l'intérêt de son auteur » (D. Lagasse, L'erreur manifeste d'appréciation en droit administratif, Bruylant, Bruxelles, 1986, n°234)

Le requérant estime que la décision querellée est plus que disproportionnée et qu'il y a erreur d'appréciation de ce cas dès lors qu'il n'a pas été tenu compte de la qualité du requérant en tant que membre d'une ménage belge .

Il est sanctionné lourdement sur base de cette même décision de justice alors qu'il y a même des belges qui peuvent aussi tomber sous le coup de cette sanction judiciaire.

Qu'il est sanctionné lourdement en violation de sa présomption d'innocence ;

a d'ailleurs déjà payé pour cette sanction et qu'actuellement , il y a double sanction dès lors qu'il est même

Le requérant ne peut pas ne pas séjourner en Belgique pour toutes ces raisons .

L'interdiction d'entrée en Belgique n'a pas donc de sens au regard des droits garantis au requérant par la CEDH notamment les articles 06 et 08 de la CEDH. Le requérant soutient l'annulation de la décision querellée en ce qu'il lui interdit d'entrée en Belgique pendant 2 ans alors qu'il a une famille en Belgique et qu'il est associé dans une société de construction. »

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt :

"In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsprincipe, een manifeste beoordelingsfout, het proportionaliteitsbeginsel, artikel 3 EVRM, evenals de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening heeft gehouden met zijn wettelijke samenwoning met mevrouw B(...), van Belgische nationaliteit, evenals met zijn bindingen in het Rijk.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat noch uit het administratief dossier, noch uit het Rijksregister blijkt dat verzoeker een wettelijke samenwoning zou zijn aangegaan met mevrouw B(...), van Belgische nationaliteit.

Waar hij verwijst naar de procedure wettelijke samenwoning die hij gestart heeft op 2 januari 2013 dient te worden opgemerkt dat het gemeentebestuur van Moeskroen hem diezelfde dag een brief heeft verzoenden met de melding dat zij geen gunstig gevolg kon geven aan het verzoek tot wettelijke samenwoning gezien verzoeker niet de nodige juridische zekerheden had aangebracht aangaande zijn burgerlijke staat.

"(...) ne nous pouvons, en l'état présent, donner de suite à votre requête puisque vous n'y apportez pas les sécurités juridiques suffisantes pour l'établissement certain de votre état civil. "

Verzoeker toont niet aan ondertussen de gevraagde documenten te hebben overgemaakt aan het gemeentebestuur van Moeskroen.

Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat hij een "gezin" vormt met mevrouw B(...) in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker toont evenmin aan andere familieleden in België te hebben met wie hij een gezinsleven zou leiden, conform artikel 8 EVRM.

Bovendien is het zo dat verzoeker niet regelmatig verblijft, zodat hij principieel geen rechten kan doen gelden die aan regelmatig verblijf zijn verbonden. Het onvoorwaardelijk verbinden van de uitoefening van een recht op privé- en gezinsleven aan een recht op verblijf, zou ook leiden tot een ongeoorloofde omzeiling van de in het Rijk geldende wettelijke bepalingen.

Er wordt geen schending van artikel 8 EVRM aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de andere rechtsmiddelen, merkt verwerende partij op dat verzoeker nalaat aan te tonen in welke mate de bestreden beslissing die rechtsmiddelen schendt.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels niet ernstig."

3.3. Waar de verweerder stelt dat de verzoeker, behoudens de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, nalaat aan te duiden in welke mate de bestreden beslissing de overige rechtsmiddelen schendt, merkt de Raad op dat de verzoeker duidelijk het volgende aangeeft: *“De la violation de l'article 62 de la loi sur les étrangers tiré de la méconnaissance de l'article 74/11 de la loi sur les étrangers en ce qu'il n'a pas été tenu compte de la situation familiales du requérant dans la prise de cette décision lui interdisant l'entrée en Belgique pour 2 ans.”* Het middel is dan ook, in tegenstelling tot hetgeen de verweerder voorhoudt, in elk geval ontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van de formele motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door artikel 62 van de vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek en het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is gemotiveerd door de vaststelling dat de verzoeker werd aangetroffen zonder arbeidskaart en dat er een risico bestaat tot een nieuwe schending van de openbare orde.

De vraag die zich derhalve stelt, is of deze motieven afdoende zijn, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid, dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en

procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), blijkt het volgende:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“Betrokkene is heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart ; bijgevolg bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. PV zal worden opgesteld/d door de sociale inspectie”* de reden vormt waarom aan de verzoeker een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

De verzoeker verwijst *in casu* echter naar zijn familiale situatie, met name dat hij een gezin zou vormen met mevrouw B(...) en haar kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben. De verzoeker voegt eraan toe dat hij reeds een procedure heeft opgestart ten einde een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen met mevrouw B(...). Bij het verzoekschrift voegt de verzoeker een afschrift van een schrijven van 2 januari 2013 waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Moeskroen aan de verzoeker laat weten dat de verzoeker een aantal documenten heeft ingediend in het kader van een verklaring van wettelijke samenwoning, doch dat vooralsnog geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan verzoekers aanvraag omdat de stukken die de verzoeker heeft voorgelegd niet voldoende juridische zekerheid bieden omtrent zijn burgerlijke staat. Er wordt in diezelfde brief gesteld dat de gemeente de stukken voor advies heeft overgemaakt aan het parket van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Doornik en dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de legalisatie van de documenten het volgende heeft opgemerkt *“ne sont pas des actes d’Etat Civil et qu’ils ne peuvent remplacer valablement une copie conforme ou un extrait de l’acte original”*.

Uit het door de verzoeker bijgebracht document blijkt dan ook dat de diensten van de verweerder voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissing op de hoogte werden gebracht van het gegeven dat de verzoeker te Moeskroen een verklaring van wettelijke samenwoning wenste af te leggen in de zin van de artikelen 1475 en 1476 van het Burgerlijk Wetboek. In de nota met opmerkingen erkent de verweerder dat de verzoeker op 2 januari 2013 een procedure heeft opgestart inzake de wettelijke samenwoning met mevrouw B(...), doch hij betwist wel dat de verklaring van wettelijke samenwoning daadwerkelijk werd afgelegd.

De Raad dient er dan ook op te wijzen dat de verweerder minstens diende te weten dat de verzoeker intenties had tot het aangaan van een wettelijke samenwoning op Belgisch grondgebied. Dergelijk element is onmiskenbaar een element dat relevant is in het kader van het besluitvormingsproces inzake het opleggen van een inreisverbod en meer bepaald inzake het bepalen van de geledingstermijn hiervan. Het gegeven dat de verklaring van wettelijke samenwoning vooralsnog niet kan doorgaan wegens onvoldoende juridische zekerheid omtrent de burgerlijke staat van de verzoeker, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Er kan zelfs worden gesteld dat dit element eveneens een specifieke omstandigheid uitmaakt die verzoekers individueel geval kenmerkt. In tegenstelling tot wat de verweerder stelt, betekent het feit dat er een probleem is met de juridische waarde van de voorgelegde documenten ten bewijze van de ongehuwde staat van de verzoeker, op zich niet dat er geen sprake zou zijn van een relatie tussen verzoeker en de Belgische onderdane. De Raad kan echter niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Daarenboven wijst de Raad erop dat de plicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, niet kan worden beperkt tot een toetsing aan artikel 8 van het EVRM (RvS 17 maart 2015, nr. 230.543).

Het in de bestreden beslissing genoemde zwartwerk en het risico dat hieruit voortvloeit tot een nieuwe schending van de openbare orde, zijn derhalve slechts twee van de elementen die de specifieke omstandigheden van verzoekers geval constitueren. Een ander relevant aspect van verzoekers specifiek geval werd echter niet in rekening genomen.

Uit de aangevochten beslissing blijkt derhalve niet dat alle voor de afweging relevante elementen en specifieke omstandigheden in ogenschouw werden genomen zodat niet kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Het feit dat het inreisverbod een geldingsduur heeft van twee jaar, en niet de maximumduur van drie jaar, doet daaraan geen afbreuk.

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod.

De door de verweerder in zijn nota met opmerkingen ontwikkelde argumentatie laat niet toe tot een ander besluit te komen. Waar de verweerder stelt dat er geen sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, komt zijn repliek neer op een *a posteriori* motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Door *a posteriori* te pogen een onderzoek te voeren en een afweging te maken van alle specifieke omstandigheden die het individueel geval van de verzoeker kenmerken, zoals artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vereist, wordt de hierboven vastgestelde schending niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient dan ook te worden vastgesteld.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelen dringt zich bijgevolg niet op.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE